

MULLIE (*Josephus*), Missionaris, Sinoloog (Sint-Denijs, 14.02.1886 – Korbeek-Lo, 1976). Zoon van Paul en Debandt, Felice.

Josephus Mullie voltooide de lagere school te Sint-Denijs (bij Avelgem), de humaniora aan het Sint-Aloysiuscollege te Menen (1897-1898) en aan het Sint-Amandscollege te Kortrijk (1898-1903). Hij trad in te Scheut CICM (*Congregatio Immaculati Cordis Mariae*) in 1903 en werd priester gewijd op 18 juli 1909, na het voltooien van zijn studie godgeleerdheid te Leuven (1906-1909).

Hij bekwaamde zich in de studie van het Sanskrit, het Gotisch en het Russisch. Hij had dus een uitgebreide Europese culturele bagage. Die periode was overigens een hoogtepunt voor de Indo-Germaanse taalkunde, de vergelijkende taalwetenschap en de filologische interesse.

Op 25 september 1909 vertrok hij naar Oost-Mongolië, naar China, en hij keerde in 1930 uit China terug. Naast intens pastoraal werk studeerde hij Chinees en Mongools. Op 19 december 1915 vertrok hij naar Shen-jing en werd daar predikant. Hij werkte er negen jaar. Op 26 september 1926 werd hij benoemd tot stichter van een nieuwe missie in Chengde, toentertijd hoofdstad van de provincie Rihe, en het oude zomerverblijf van de keizers van de laatste keizerlijke dynastie, de Qing.

J. Mullie verkreeg grote bekendheid door zijn wetenschappelijke studie van het Chinees, zowel van de spreektaal als van de literaire, klassieke taal. Zijn driedelig werk over de Chinese spreektaal „Het Chineesch Taaleigen” werd in 1930-1933 gedrukt in Beijing op de persen van de lazaristen. De Engelse vertaling, van de hand van A. Versichel CICM, „*The Structural Principles of the Chinese Language*”, verscheen eveneens te Beijing, 1932-37.

In 1930 werd Mullie door het Algemeen Kapittel van de Congregatie te Scheut benoemd tot professor

Chinees, fonetica en missiologie aan het theologische scholasticat te Leuven. Op 1 februari 1931 verliet hij China en begon zijn wetenschappelijke carrière in België en in Nederland.

Van 1939 tot 1956 is de periode van zijn professoraat in de Chinese Taal- en Letteren aan de Rijksuniversiteit te Utrecht. Ten behoeve van zijn onderricht schreef hij zijn „Korte Chinese Spraakkunst van de Gesproken Taal” (uitgeverij Het Spectrum, Utrecht-Brussel, 1947). Tijdens deze periode schreef hij ook zijn nog steeds vaak geraadpleegde driedelige werk „Grondbeginselen van de Chinese Letterkundige Taal” (Leuven, 1946-1947-1948).

In 1942 verscheen te Leiden bij Uitgeverij Brill „*Le Mot Particule Tchou*”. Dit werk is een zeer grondig gedocumenteerde studie, geheel in de traditie van de Indo-Germaanse taalstudie, van het Chinese partikel *zhi*, dat nu eens een grammaticaal element, dan weer een vol woord is.

Op 22 juni 1957 werd hij werkend lid van de Koninklijke Vlaamse Academie van België, en in mei 1972 erelid. In 1956 bereikte hij de leeftijdsgrens te Utrecht en trok hij zich terug te Leuven (tot 1970), en vervolgens te Korbeek-Lo, waar hij in 1976 op negentigjarige leeftijd overleed.

3 augustus 2006.

C. Willemen.

Bronnen: GROOTAERS, W. & VAN COILLIE, D. 1939. Proeve eener bibliografie van de missionarissen van Scheut. Priestermissiebond, kol. 100-103. — GROOTAERS, W. 1941. Aanvullingen en verbeteringen op de proeve eener bibliografie van de Missionarissen van Scheut. Peking, Broeders Lazaristen. — VAN HECKEN, J. 1996. J. Mullie, *Nationaal Biografisch Woordenboek*, VIII: 517-532. — Mededelingen door J. Bastiaensen (CICM) en R. Clément (CICM).

Affiniteiten: Josephus Mullie is een gezaghebbend beoefenaar van de sinologie, wat ook het vakgebied van Charles Willemen is.